

LBRIS

We know
books

Johanna Spyri

HEIDI

revestită de Kristina Mutiș

 editura
Eduard

Partea I

Bunicul

Într-o dimineață însorită de iunie, o fată înaltă și zdravănă, târa după ea de mână o fetiță cu obrăjorii roșii, de vreo cinci anișori, atât de bine înfoclită de parcă ar fi fost în miezul iernii. După o oră de mers prin câmpie, intrară într-un cătun numit Dörfli. De peste tot, lumea prinse să le salute.

– Ai obosit, Heidi? o întrebă tânăra.

– Nu, răspuse fetița, dar nu mai pot de cald!

– Hai că ajungem imediat, mai trebuie să te forțezi puțin să faci pași mai mari, și pe urmă, într-o oră, ajungem! o încurajă tânăra femeie.

Când erau foarte aproape să iasă din cătun, din ușa deschisă a unei case se auzi un strigăt:

– Ce vrei să faci cu copila, Dete? întrebă nou-venita. Este fetița surorii tale, cea care a murit?

– Da, ea este, Barbel, răspuse Dete, și o duc sus, la Bunicul!

– Cum, vrei să lași copila cu Unchiul? Cum poți să faci așa ceva? Oricum, bătrânul te va trimite cu ea înapoi învărtindu-te!

– Nu are cum să facă așa ceva, e bunică-su! Am găsit un post bun și trebuie să plec. Așa că e rândul Bunicului să-și facă datoria!

– Da, dacă ar fi altfel de om, ai avea perfectă dreptate, spuse Barbel. Însă știi și tu prea bine ce-o să poată el face cu un copil, și încă cu unul atât de mic? Așa ceva nu se poate!

– Va trebui să se descurce!

– Nu aș vrea, în ruptul capului, să fiu în locul copilei! strigă Barbel. Toată lumea știe ce fel de om e bătrânul! Nu vrea să aibă de-a face cu nimeni, nu a mai călcat în biserică de ani de zile și, dacă din an în Paște coboară din creierii munților cu bâta după el, toată lumea i se ferește din cale. Cu sprâncenele alea groase și cu barba cât toate zilele, zici că e un sălbatic, încât ți-e teamă să te întâlnești cu el când ești singur.

– Și ce dacă, este bunicul fetei și trebuie să aibă grijă de ea, nu o să-i facă nimic. Și chiar dacă-i va face, el o să răspundă de asta, nu eu!

În focul discuției, nu realizară că fetița nu mai era lângă ele. Ea profitase de pauză și se luase după o turmă de capre, condusă de un păstoraș pe nume Peter.

Fetița urcase, la început, fără să crâcnească, obosită moartă, înfocolită până peste poate. Nu spunea nimic, doar se uita fix când la Peter, când la căprițe, care Țopăiau sprintene peste bolovani și tufișuri. Deodată, se așeză pe pământ și își smulse din picioare bocancii și ciorapii. Apoi se ridică și începu să își desfășoare fularul din jurul gâtului și își desfăcu rochiile pe care Dete i le pusese una peste alta, inclusiv cea de duminică, pentru a nu fi nevoită să care prea mult. După ce scăpă și de ultima rochie, cea de toată ziua, rămase într-o cămașuță scurtă, fără mâneci, după care începu să Țopăie de bucurie cu mânuțele pe sus. Pe urmă, mulțumită, puse toate hainele de care se dezbrăcase într-o grămăjoară, apoi se repezi sprintenă după căprițe și după Peter, simțindu-se nespus de ușurică și fericită. Când Peter o văzu, un zâmbet i se lăți pe chip, de la o ureche la cealaltă. Însă nu scoase niciun cuvânt. Cum fetița se simțea acum cu mult mai liberă și mai odihnită, intră în vorbă cu Peter, așa că băiatul fu nevoit să înceapă și el să vorbească, întrucât avea de răspuns la o mulțime de întrebări, cum ar fi: câte capre are și unde le duce și ce face cu ele acolo unde le duce. De cum dădu mătușa Dete cu ochii de ei, aceasta începu să strige, supărată foc:

– Heidi, ce-ai făcut? Unde ai lăsat lucrurile?

Copila arată cu degetul spre un loc de pe munte și spuse:

– Acolo! Nu mai am nevoie de ele...

Dete îi oferi apoi lui Peter un bănuț ca să ia el bocceluța cu veșmintele fetiței și s-o care până sus la Unchiul, iar băiatul își luă picioarele la spinare și se repezi pe potecă în jos. În câteva clipe ajunse în locul unde se afla grămăjoara de haine și, cât ai zice pește, se întoarse cu ele în locul unde îl așteptau fetele. Peste trei sferturi de oră ajunseră și ei sus, la pășune, unde se afla cabana bătrânului Unchi, scăldată în razele soarelui și de unde se putea vedea o minunată priveliște spre vale.

Poteca urca și mai sus, spre pășunile de la înălțime, mai întâi la cele cu iarba grasă, apoi, pe măsură ce urcai tot mai sus, la cele aride și reci. Într-o parte a cabanei, cea care dădea spre vale, fusese montată o bancă. Aici stătea Bunicul, pufăind dintr-o pipă, cu amândouă mâinile sprijinite pe genunchi, privind liniștit la micul grup care se apropia: mai întâi copiii, apoi caprele și, la sfârșit, Dete. Heidi fu cea care ajunse prima sus. Fetița merse direct la bătrân, îi întinse mâna și vorbi:

– Bună seara, Bunicule! Eu sunt Heidi!

